

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

puhtalt lehel

**Teised kirjastuselt Ersen
ilmunud Robyn Carri raamatud:**

Kunagi ei ole liiga hilja
Ootamatu õnn
Puhtalt lehel

* * *

Sarjad:

THUNDER POINT

Eksleja

Uustulnuk

Kangelane

Võimalus

Töötus

Kojutulek

Üks soov

Uus lootus

Meeletuimad unelmad

SULLIVANI RISTUMISKOHT

Mida kõike me leiame

New York Timesi bestsellerite autor

ROBYN CARR

puhtalt lehelt

Inglise keelest tõlkinud Hels Hinrikson

ERSEN

Robyn Carr
Swept Away
2016

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad
Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel

Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle
levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja
sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus
tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega
on täiesti juhuslik.

Toimetanud Reet Piik
Korrektor Mari Mets

Esmalt avaldatud pealkirja all „Runaway Mistress“, MIRA Books, 2005
Copyright © 2005 by Robyn Carr
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises
Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M06325917
ISBN 978-9949-82-092-4

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Heather Hudson Carrile, minu lemmikule

Esimene peatükk

Kui ta Fort Lauderdale'i väikelennukite lennujaama sisenes, pöörasid kõik päid. Mitte ainult mehed, vaid ka naised. Jennifer oli sellega harjunud – tema oivaline välimus ei olnud juhuslik. Ta oli heas vormis, päevitunud, blond, pikkade jalgadega, rinnakas ja tema näolapp suutis aega peatada; ta tõmbas endale kõigi tähelepanu, kellest möödus. Jennifer läks leti juurde ja tundis töötaja ära, see oli naine, keda ta oli mitu korda varem näinud. „Tere, Elaine. Jennifer Chaise, pidin siin härra Noble'iga kohtuma, et Las Vegasesse lennata.”

„Ta ei ole veel tulnud, preili Chaise, aga teie võite pardale minna, kui soovite.”

„Tänan, aga ma ootan, kuni ta kohale jõuab.”

„Paneme õige seni teie pagasi ära, et aega kokku hoida?” lausus naine.

Jennifer noogutas ja naeratas, heitis pilgu üle öla pakikandjale, kes oli talle kohvritega järgnenud, ja läks seejärel ooteruumi nahkdiivanile istuma. Sealt nägi ta terminali sissepääsu.

Samal ajal kui ta oma kallimat Nicki lennujaama ootas, tuletas Jennifer endale meelde, et alles üsna hiljuti oli ta olnud tüdruk, kes ei saanud endale bussipiletitki osta. Nüüd oli ta naine, kes ootas eralennukit. Kes oleks võinud arvata?

MGM Casino Resorti saadetud eralennuk pidi neid viima Las Vegasesse, kus nad plaanisid mõne päeva veeta. Nick oli selle valdkonna kõnepruuki kasutades vaal – kõrgete panustega mängija. Jennifer oletas, et ta ka kaotas, mitte ainult ei võitnud, sest MGM saatis vähemalt neli korda aastas oma Gulfstreami talle järele. Aga nende sõnul ei kaota mängurid mitte kunagi. Ja vaatamata tõsiasjale, et mees oli abielus, oli Jennifer naine, kes Nicki neil reisiridel saatis.

Jennifer ise oli ka omamoodi mängur, aga ta ei mänginud raha peale. Ta pani lauale *iseenda* ja vedas kihla, et suudab Nick Noble'i sugust meest oma võlude ja iluga niivõrd lummata, et tollest saab helde kosilane. See nõudis üsna palju oskusi ja enesekindlust. Oskused oli ta ajaga omandanud, kuid enesekindlus ähvardas alati käest lipsata. Mõnikord pidi ta seda teesklema. Kõik inimesed, kes teda vahtisid, olid täiesti teadmatutes, et jõukuse ja glamuuri taga tuksub ebakindla, vaesusest pärit tüdruku süda.

Ta sirutas käe üle põlve, et siluda oma kahe tuhande dollarilisi angerjanahast saapaid säärtel ümber – need olid pehmed nagu või ja tema lemmikud. Aastaid tagasi, kui ta oli kaheksa- või üheksa-aastane, oli aeg, kui tema ema sobras prügikastis, kus ta oli näinud ära visatud kingi, mis paistsid enam-vähem Jenniferile sobivas suuruses olevat. See oli nende jaoks eriti halb aeg olnud. Võib-olla sellepärast oligi tal tekkinud kirglik armastus jalanõude vastu. Need saapad olid rohelised ning sobisid täiuslikult kreemikasvalge seeliku ja jaki juurde, mis tal seljas olid; seelik oli lühike ja selle vasakul küljel oli strateegiline lõhik, jakk täpselt rinna alt kinni nõõbitud, et dekolteed rõhutada.

Tema ise oleks ehk madalama kontsaga jalanõud valinud, aga Nick eelistas mingil kummalisel põhjusel, et ta näeks välja võimalikult pikk ja pikakoivaline. Jennifer oli kenasti meeter kuuskümmend viis, aga kõik tema kollektsiooni kuuluvad kontsaga jalanõud tegid teda nii palju pikemaks, et ta paistis meeter seitsekümmend kaheksa olevat. Iroonia seisnes selles, et Nick *ei olnud* pikk. Ta oli lühike mees – võib-olla meeter seitsekümmend – ja talle meeldisid tõeliselt pikad

saledad blondiinid. Ei mingit lühikese mehe kompleksi. Nick pidas end tõenäoliselt meeter kaheksakümne kaheksaseks. Vähemalt tema ego oli nii suur.

Oodates möödus pool tundi ja kuigi inimesed tahes-tahtmata tema poole vahtisid, ei hakanud ta nihelema. Nende eralennuki stjuardess tuli kaks korda terminali Elaine'iga rääkima, selgelt selleks, et näha, kas kõik tema reisijad on viimaks ometi kohale jõudnud. Nüüdseks hakkas lennuki meeskond närviliseks muutuma. Nick ei sallinud teiste puhul kunagi hilinemist, aga ise oli ta harva õigel ajal kohal. Ta võis olla nii agressiivne kui ka passiiv-agressiivne, mis ei olnud alati kõige parem kombinatsioon.

Jennifer tõmbas oma pikkade blondide juuste pahmaka üle õla ja silitas seda nagu lemmiklooma. Nick *armastas* tema juukseid. Samuti paar härrasmeest enne teda. Jennifer hoolitses nende nagu oma ainsa lapse eest.

Elaine tuli leti tagant välja ja lähenes talle. „Preili Chaise, kas olete kindel, et te ei taha lennuki pardale minna?” küsis ta.

Jennifer naeratas noorele naisele kannatlikult. „See ei too teda kiiremini kohale, Elaine. Ma ootan härra Noble'i lihtsalt ära.”

„Ega te temast midagi kuulnud ole?”

„Ei.”

„Kas olete juhtumisi talle mobiiltelefonile või autosse helistanud?”

Jennifer raputas vaid pead, tal polnud mõtet midagi selgitada. Nickile ei meeldinud, kui teda taga aeti, jälitati või tagant kihutati, nii et helistamisel oleks vastupidine mõju. Ta lihtsalt ei kiirustaks, ükskõik, kes on ootamas. Ta lubas kohale tulla ja tulebki. Aga ta laseb kõigil oodata, juhuks kui tekib küsimus, kes on seltskonnas kõige tähtsam inimene.

Lõpuks, peaaegu tund aega pärast määratud väljalennuaega, avanes väikese terminali uks ja Nick jalutas sisse, käärides samal ajal särgivarrukaid üles. Ta oli tugev, laiade õlgade ja jämedate lihaseliste reitega. Tema käsivarred olid päevitunud ja väga jõulised, aga tal olid väikesed õrnad käed. Ta ei olnud just nägus, aga inetu ka mitte. Tal

olid puhmaskulmud, kiilas peanupp ja säravad sinised silmad. Naiste meelest oli ta seksikas, aga kas välimuse või mõjuvõimu tõttu, see näis vähetähtis.

Nick oli sedasorti mees, kellele oli väga raske ei öelda – ta oli toretsev, põnev, jõukas ja temas oli ka midagi ohtlikku. Võib-olla see, et tema kõrval oli pidevalt üks, kaks või isegi kolm suurt vaikivat meest, andis talle aura, mida oli raske eirata ja mis samas oli läbitungimatu. Jennifer nimetas neid ülemteenriteks, mis Nicki naerma ajas, kuid talle tuli pähe sobivam sõna – *jõmm*. Ta püüdis neile mitte väga mõelda. Nickil oli üsna suur hulk mehi, kes tema heaks töötasid, talle järgnesid ja temaga koos reisisid. Jooksupoisid. Jennifer arvas, et Nick tundis end tähtsana, kui nad alati mõni samm temast tagapool käisid, valmis tegema kõike, mida ta palub. Sel reisil olid nendega kaasas Jesse ja Lou.

Lennujaamatöötaja ohkas kergendusest kuuldavalt ja Jennifer tõusis püsti. Nick libistas talle käe ümber piha, suudles teda põsele ja lausus: „Tere, tibu. Kas oleme valmis minema?”

„Ma arvan, et nad kõik on valmis,” sõnas Jennifer. „Mu pagas on lennukis.”

„Tubli tüdruk. Hakkame pihta. Mul on tunne, et mul veab.”

Jennifer oli Nick Noble'iga tutvunud kaks aastat varem. Ta oli äsja vastu võtnud töö ärikinnisvaraga tegelevas firmas, kus tema kohustuste hulka kuulus pisut sekretäritööd ja ka kinnisvara haldamine. Töö oli lihtne ja palk hea. Ta tegeles klientidega, kes vajasisid teenuseid, näiteks millegi parandamist, kogus üüriraha ja hoidis üürilepingutel järge. Tema kontor is tegeleti mõne Fort Lauderdale'i ja Boca Raton'i kontorihoonega ning Jennifer uskus, et teda oli tööle võetud pigem välimuse kui oskuste pärast. Ta sobis kindlasti firma esindajaks – äri-mehed, kes neilt pindu üürisid, kutsusid teda pidevalt välja.

Ta ei olnud seal kaua töötanud, kui läbi astus nende hallatavate hoonete omanik. Nick. Ta viis samal päeval Jenniferi lõunale ja tegi väga selgeks, et teda ei huvita eriti see, kuidas ta kinnisvara haldaja tööd teeb, pigem oli ta naisest romantilises mõttes huvitatud...